

Jak jsme vyzdobili statek

Další den jsme s Amálkou trošičku zaspali. A jelikož jsme neprobudili zbytek domu, zaspali všichni. Špatnému začátku dne nepřidalo, že jsme při ranní obhlídce v kurníku tentokrát nenašli ani to jedno vajíčko, takže situace se slepicemi se zatím rozhodně nezlepšovala.

„Tak tohle je poslední,“ zahlásila teta po pozdní snídani, když podávala tatínkovi ze stropního otvoru v před-síni další obrovskou krabici.

Tatínek se natáhl pro krabici a opatrně s ní sešel pár schodků dolů z půdy. Odložil krabici na hromadu, jež ho obklopovala ze všech stran jako nějaká hradba, přes kterou už jsme ho skoro neviděli. „No konečně, už jsem myslel, že nás tady chceš zabarikádovat,“ zabručel směrem k tetě.

„Nemrč,“ napomenula ho maminka. „Máme velký statek, tak potřebujeme hodně ozdob! Teď je musíme roztrídít,“ mudrovala maminka a nakukovala do jednotlivých krabic, které pak společně s Amálkou odtáhly buď do obývacího, nebo do před-síň.

Badyho naše dopolední obhlídka vyčerpala, takže opět trůnil na své milované kožešině u krbu. Mě však jen tak něco neunavilo. Aktivně jsem se zapojoval a očichával každou krabičku ze všech stran, jestli v ní náhodou neobjevím něco pro mě. Dráty s malými kuličkami mě moc neoslovily, ale pak jsem narazil na velké kuličky s očky. Vypadaly jako míčky. Tak ty tedy rozhodně byly pro mě!

